

Kázání Bystřička, Růžďka 9.11.2025 **Jak jsi uvěřil, tak se ti staň!** (vstup 286,1)

Introit: **Hospodin je milostivý, plný slitování, shovívavý a nesmírně milosrdný. Hospodin je ke všem dobrotivý, nade vším, co učinil, se slitovává. Kéž ti vzdají chválu, Hospodine, veškeré tvé skutky, kéž ti tvoji věrní dobrořečí, ať o tvém slavném kralování, ať promluví o tvé bohatýrské síle, aby lidem uváděli ve známost tvé bohatýrské činy a slávu a důstojnost království tvého. Tvoje království je království všech věků, tvoje vláda přechází všechna pokolení. (Žalm 145, 8-13)**

Píseň 115 (607)

Modlitba

Čtení: Římanům 8, 5-11

Píseň 315 (680)

Text kázání: Matouš 8, 5-13

„Jdi a jak jsi uvěřil, tak se ti staň!“ Takovou větu, milí přátelé, slyšel setník od Ježíše. A tak, jak uvěřil, tak se mu stalo. On měl tak velkou víru, že věřil, že stačí Ježíšovo slovo na dálku, a jeho sluha bude uzdraven. Jak uvěřil, tak se taky stalo. **V tu hodinu byl jeho sluha uzdraven.**

„Jdi a jak jsi uvěřil, tak se ti staň!“ Věříš, bratře či sestro, že tato věta platí i pro tebe? **„Jdi a jak jsi uvěřil, tak se ti staň!“**? Jaká je tvá víra? Nebo jak silná a velká je tvá víra? A kolik se nám může stát, když bude naše víra větší? A je nějaká přímá úměra mezi velikostí víry a naším stavem?

Kdybychom to brali obecně, jen to slovo víra, tak bychom to mohli vztáhnout na různé životní situace. Jestli věřím, že dokážu překonat překážku, která je přede mnou, pak mám větší předpoklad, že to zvládnu. Je to tak? Jestliže ale nevěřím, tak se o to ani nepokusím a tím ztrácím naději, že dosáhnu cíle. Jestliže věřím, že mohu zvítězit, pak mám větší šanci, než když tomu nevěřím. Podle toho má hra, můj zápas, pak vypadá. V tomto obecném měřítku tedy ta přímá úměra do jisté míry platí. Jaká víra, takový výsledek. Ale co když se jedná z lidského hlediska o překážku nepřekonatelnou? A co když je zcela nereálné, že bych mohl zvítězit nad svými obry, nad svým Goliášem?? A co když je nereálné, že bych mohl být uzdraven? Co když se jeví nereálné pohnout tou mou horou plnou těžkostí?

Pak si musíme, milí přátelé, uvědomit, že zde už nestačí víra ve vlastní schopnosti. A právě na těch těžkostech nás Pán Ježíš chce naučit úplně jiné víře! Totiž nespolehat se na své síly, ale na ty Boží. V listě Římanům jsme četli: **Ti, kdo žijí jen z vlastních sil, nemohou se líbit Bohu.** A pravda je taková, že mnoho křesťanů a někdy možná každý z nás spoléháme více na své tělesné schopnosti než na Boha. Když se nám daří, když zjistíme, že mnohé věci sami zvládneme, tak v té chvíli se na Boha ani neobracíme. Pravda je ale taková, že v té chvíli si vlastně jednáme podle sebe a pak platí ten další verš z listu Římanům: **Ti, kdo dělají jen to, co sami chtějí, tíhnou k tomu, co je tělesné; ale ti, kdo se dají vést Duchem, tíhnou k tomu, co je duchovní.** Mám za to, bratři a sestry, že Bůh po nás chce, abychom přestali být tělesní, abychom přestali spoléhat na své síly, a začali se nechat vést Božím Duchem. Protože víra nás křesťanů nemá vycházet z toho, co všechno zvládneme a dovedeme, ale že vše ve svém životě podřídíme Bohu a necháme ho ve svém životě jednat. Máme takovou zkušenost? Máte zkušenost, že když je váš stav vážný, nebo když máte obavu, jestli zvládnete překonat to co je před vámi, že když k tomu pustíte Pána Ježíše, že se stane zázrak? Že najednou ani nevíte, jak jste to zvládli a v jaké pohodě a pokoji? Náš Pán, bratři a sestry, nás chce učit zcela jiné víře. Totiž důvěře v Boží moc. Víře, kdy svou těžkost svěříme Pánu Ježíši, kdy svůj nedobrý stav odevzdáme pod Boží vládu. Víře, kdy přenecháme svůj problém Bohu a dovolíme Mu, aby On sám jednal.

Přesně tak to udělal ten setník. Pojďme se na ten příběh podívat blíže. Ten příběh je totiž velmi dobrý návod k tomu, jak jednat v nenadálé krizové situaci. Kdy se během okamžiku člověku zhroutí plány, kdy se mu sesype život, když se stane něco těžkého a neočekávaného. Setníkovi se něco takového přihodilo. Respektive v jeho domě. Jeho sluhovi, kterého měl rád, se přihodilo. A setník si rázem nevěděl se zoufalou situací rady. A tak přišel k Ježíši a řekl Mu: **„Pane, můj sluha leží doma ochrnutý a hrozně trpí.“** V setníkově domě zřejmě tedy nastala z ničeho nic dramatická a velmi složitá situace. Jistě můžeme předpokládat, že jeho sluha nebyl ochrnutý od narození. Vždyť kdo by si domů najal ochrnutého sluhu, copak by zvládl obsloužit svého pána? Spíše se stala sluhovi nějaká nepředvídaná situace. Dle Matouše byl najednou ochrnutý. V řeckém překladu tam je uvedeno slovo **paralytikos**, tzn. že byl paralyzován. Toto slovo se tehdy používalo obecně pro ochrnutí nebo ochabnutí těla nejen po úrazu, ale i po náhlé nemoci, třeba i po mozkové mrtvici. Kdybychom si tento příběh přečetli v Lukášově evangeliu, kde víme, že Lukáš byl lékař, tak bychom se dopátrali toho, že sluhovi se nestal nějaký vážný úraz, ale že byl **nemocen a umíral.** Jeho stav byl tedy velmi vážný a život ohrožující. Z toho plyne, že se tedy spíše jednalo o mozkovou příhodu, nervovou poruchu anebo infekci. Situace tedy byla velmi zoufalá a vše se událo zřejmě velmi rychle.

Nicméně římský setník zde ukázal, že má dobré srdce. Nebylo mu lhostejné, v jaké situaci se jeho sluha nacházel. Nesnažil se ho zbavit a někam ho odvézt. Ačkoli to byl „jenom“ jeho sluha, přesto se mu snažil pomoci. Možná hledal i lékaře. Řeckořímská medicína v 1. století už byla poměrně vyspělá. Mozkovou mrtvici nazývali apoplexií a pokoušeli se ji léčit např. pouštěním žilou, masážemi, bylinnými roztoky. Ale pokud byl pacient ochrnutý a umíral, jak popisuje evangelista Lukáš, tehdejší lékař by řekl něco ve stylu: **Jeho životní dech se vytrácí, není pomoci.** Takový člověk byl považován za odsouzeného, protože už nebylo pomoci. Nutno říci, že v židovském i pohanském prostředí se tehdy často věřilo, že nemoc je **znamením viny, slabosti nebo zlého ducha**, z důvodu, že ten člověk měl např. špatný vztah s Bohem, nebo žil v nějakém hříchu.

Můžeme si představit takovou scénu, že sluha zkolabuje, setník okamžitě nechá zavolat doktora. Ten vykoná několik pokusů o záchranu, ale stále více je vidět, že sluha bledne a umírá. Setník je zvyklý zvládat krizové situace, je pro ně vycvičen. Ví, že do města přichází Ježíš, o kterém slyšel, že má moc uzdravovat. Setník žádného podřízeného neposílá pro Ježíše, ale **jde za Ním sám.** Povšimněme si, bratři a sestry, setníkovu jednání. On jedná jinak, než tehdejší běžná mentalita. Nesvaluje vinu na nemocného. Neobviňuje ani Boha. Nepokouší se ho zachránit silou nebo rozkazem. Naopak s pokorou uznává, že potřebuje zásah, který přesahuje lidské i lékařské prostředky. A proto jde k Ježíši. A jak to máme my, když se děje něco těžkého? Svalujeme na někoho vinu, nebo vyčítáme Bohu, nebo obviňujeme sami sebe, anebo se naštveme, někoho seřveme a jdeme to řešit po svém? Anebo jdeme v pokorě s problémem jako setník přímo k Ježíši?

Ten setník ještě ale musí vyřešit jednu věc. Jak to udělat, aby Ježíš nemusel jít do jeho domu? Proč takto setník uvažuje? Může být u něho i obava, že než by došli do jeho domu, že už by bylo pozdě. Setník ale udává před Ježíšem, který se nabízí, že s ním půjde, zcela jiný důvod. **„Pane, nejsem hoden, abys vstoupil pod mou střechu; ale řekni jen slovo, a můj sluha bude uzdraven.“** Setník přichází s obrovskou pokorou. On si uvědomuje svou nehodnost, svou hříšnost. Ale přesto přichází před Pána Ježíše s velmi naléhavou prosbou. Kolik je dnes lidí, kteří se necítí hodni k Bohu volat? Kteří si myslí pro své špatné svědomí, že nemají právo Boha vůbec obtěžovat? A kolik lidí je zbytečně skromných, že by měli po Bohu něco chtít? Kolik lidí se bojí přijít do kostela, protože se necítí dostatečně svatí? Kolik různých a zbytečných předsudků lidem brání přijít do společenství církve a kolik z nich se bojí pozvat Ježíše do svého domu a do svého života? Setník se necítí hoden, aby Ježíš přišel pod jeho střechu. Ale jeho víra je tak veliká, že věří, že musí existovat cesta, jak to udělat. A tak si zkus odpovědět. Jaká je tvá víra? Věříš, že i pro tvůj problém existuje cesta? Věříš, že tam, kde je cokoli nemožné, tak přesto tam může Pán Ježíš jednat?

Od setníka se můžeme naučit ještě jednu důležitou věc. Pánu Ježíši řekne: **Řekni jen slovo, Pane, a můj sluha bude zdrav. Vždyť i já podléhám rozkazům a vojákům rozkazují; řeknu-li některému ‚jdi‘, tak jde; jinému ‚pojď sem‘, tak přijde; a svému otroku ‚udělej to‘, tak to udělá.** Setník moc dobře věděl, co znamená slovo autorita. Sám ji používal, když vojákům dával rozkazy. A sám si uvědomoval, že je v autoritě podřízen svému nadřízenému. A velikost setníkovi víry ocenil Ježíš právě proto, že setník rozpoznává u Ježíše, že On má autoritu úplně nade vším. Nad životem, nad nemocí i nad smrtí. Setník tou větou vlastně vyzná, **Ježíši ty jsi Pán nade vším!** A já ti jako Pánu odevzdávám svého sluhu a věřím, že tvé slovo bude řečeno v autoritě a můj sluha bude uzdraven. Pán Ježíš užasne nad velikostí jeho víry a řekne jen: **Podle tvé víry se ti staň.** A tak se tedy stalo. Sluha byl v tu hodinu uzdraven.

A tak, bratři a sestry, i nám se může podle naší víry stát. Ale jen tehdy, když budeme věřit, že Ježíš je Pán. Nad našimi životy i nad situací, se kterou si my nevíme rady. Jen je třeba svůj život, anebo danou situaci přepustit do Boží vlády s vírou, že Pán má nad tím autoritu, že On je prostě Pán. Chceme vidět Pána jednat. Pak ho vyznávejme Pánem, pojďme přímo k Němu a dávejme se pod jeho vládu. Amen. Modlitba píseň 342 (648)

Slovo poslání: Filipským 2, 6-11

Požehnání: Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen.

Píseň 402 (485)